

РЕШЕНИЕ

№ 279

гр. София, 11.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав, в публично заседание на 11.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5212** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК.

Жалбоподателят А. К. А. оспорва решение № 6179 от 20.04.2012г. на Комисията за защита на личните данни, с което е оставена без уважение жалбата му с рег. № 6179/23.12.2011г. В жалбата се твърди, че констатацията на ответника за липса на нарушение на ЗЗЛД от страна на [фирма] е невярна, тъй като дружеството е подало иск срещу А.. За целта личните му данни били снети от свидетелство за съдимост, а последното било предоставено на дружеството от техен клиент - дъщерята на жалбоподателя. По този начин [фирма] използвала личните данни на А. А. за лична облага и свои цели, в нарушение на чл.3, ал.4 ЗЗЛД, като била осъществена хипотезата на чл. 2, ал.2, т.1,2 и 3 ЗЗЛД. Иска се решението да бъде отменено, а жалбата до КЗЛД – уважена.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Заинтересованата страна – [фирма] оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител изтъква, че данните на А. А. - име и адрес са били дадени единствено на съда и само с оглед защитата на законните права на дружеството. Дружеството е разполагало със свидетелство за съдимост на А. А., предоставено му от неговата дъщеря.

Заинтересованите страни – Министерство на труда и социалната политика, Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, Дирекция „Регионална служба

по заетостта” – [населено място] не вземат становище.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Комисията за защита на личните данни е била сезирана с жалба рег. № 6179/23.12.2011г. от А. К. А.. В нея се сочи, че личните данни на А. са използвани неправомерно от служител на дирекция „Инспекция по труда” - [населено място], който без знанието и съгласието му ги е предоставил на [фирма]. Г-н А. твърди, че след подаден от него сигнал срещу [фирма], от дирекция „Инспекция по труда” е извършена проверка, вследствие на която за дружеството са възникнали щети. Жалбоподателят сочи, че на 26.11.2011 г. е получил Заповед № 3417/30.09.2011 г., издадена срещу него в качеството му на длъжник за изпълнение на парично задължение към „Агенция Нов Век” ЕООД. Поради направено възражение, срещу А. А. е образувано гражданско дело № 20349/2011 г. по описа на Районен съд - [населено място]. Г-н А. посочва, че няма взаимоотношения и не си е предоставял личните данни на [фирма]. Твърди, че с оглед подадения сигнал и извършената вследствие от него проверка, от дирекция „Инспекция по труда” - [населено място] са предоставили личните му данни на [фирма]. Към жалбата са били приложени заповед № 3417/30.09.2011 г.; искова молба до Районен съд - [населено място]; съобщение от 19.12.2011 г. от Районен съд - [населено място] и писмо с изх. № 0058-10599/17.11.2011 г

Комисията е счела, че жалбата е съобразена с изискванията на КЗЛД съгласно Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация и съдържа необходимите нормативно определени реквизити, подадена е при наличието на правен интерес, в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД и е от компетентността на комисията.

В заседание, проведено на 08.02.2012 г. (Протокол № 7), Комисията за защита на личните данни е насрочила жалбата за разглеждане по същество на 20.03.2012 г. Като страни в административното производство са конституирани жалбоподателят А. К. А., ответните страни - Министерството на труда и социалната политика и [фирма] в качеството им на администратори на лични данни и заинтересовани страни - Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда” и Дирекция „Регионална служба по заетостта” - [населено място].

С писма с изх. № 6179/21.01.2012 г. на Председателя на КЗЛД Министерството на труда и социалната политика и [фирма] са уведомени за образуваното административно производство и им е дадена възможност да предоставят писмени становища, както и относими доказателства към жалбата.

От писмо вх. № 6179/11/30.01.2012г от [фирма] и приложените към него договор от 28.05.2011г, декларация от 28.05.2011г., свидетелство за съдимост на И. А. А. и писмен отчет става ясно, че дружеството извършва дейност, свързана с консултации и съдействие във връзка с регистрация и установяване на български граждани като самонаети лица във В., в партньорство с лицензирана британска агенция. През м. юни 2011 г. клиент на име И. А. е била регистрирана и обслужена от дружеството. Клиентката изразила недоволство от обслужването от страна на [фирма] и в разговор по телефона заявила, че нейният баща ще се заеме със случая и ще подаде жалби до институциите. От [фирма] се сочи, че през м. юли 2011 г. в дружеството са извършени внезапни проверки от Икономическа полиция - [населено

място] и от дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], които са приключили без констатирано нарушение. В хода на проверката от дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място] са били изисквани документи, голяма част от които на английски език, които съгласно изискванията на чл. 14, ал. 3 от АПК са преведени на български език, въз основа на което дружеството твърди, че е претърпяло финансови загуби. Във връзка с проведения с И. А. телефонен разговор, от [фирма] са били уведомени, че проверката е вследствие на подадена от нейния баща жалба, поради което срещу г-н А. е било подадено заявление по чл. 410 от ГПК. Поради възражение от А. А., срещу него е подаден иск. От дружеството се твърди, че личните му данни са снети от свидетелството за съдимост, предоставено от неговата дъщеря, с оглед сключването на договора с [фирма].

Комисията е приела, че на 28.05.2011г. между [фирма] и И. А. А. (дъщеря на жалбоподателя) е сключен договор, във връзка с който тя е декларирала съгласието си да предоставя копия на всякакви документи, съдържащи личните ѝ данни за целите на договора - съдействие за установяване като самонаето лице във В.. Свидетелството за съдимост на И. А. е било необходимо във връзка с изискването на сътрудник на дружеството - лицензирана британска агенция [фирма] с търговско наименование К. Т. Г.. В тази връзка, И. А. е предоставила копие на Свидетелство за съдимост от 08.06.2011 г., съдържащо имена и дата на раждане на своя родител - А. А..

Поради неудовлетвореност от предоставените на неговата дъщеря услуги, жалбоподателят е подал сигнал срещу [фирма] до Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], до МТСП и Комисията за защита на потребителите с искане за проверка на дружеството. На 21.07.2011 г. е извършена проверка на [фирма]. Видно от съдържанието на приложеното към становище с вх. № 6179/11/25.01.2012 г. копие на призовка, не се съдържат данни за подателя на сигнала.

В становище с вх. № 6179/11/31.01.2012 г. от МСТП се сочи, че при извършената проверка не са установени нарушения, поради което проверката е приключила без връчването на заключителен акт, от който [фирма] да се снабди с личните данни на А. А.. Този факт се потвърждава от писмо с изх. № 0068-6988 от 28.07.2011 г. от Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], с което уведомяват г-н А. за резултатите от извършената проверка.

Комисията е счела, че от събраните към жалбата писмени доказателства няма данни за злоупотреба с личните данни на г-н А. както от страна на ИА „Главна инспекция по труда“, така и от страна на [фирма], а дружеството притежава свързаните с жалбоподателя лични данни за целите на сключения от неговата дъщеря договор, а именно: предоставеното копие на свидетелство за съдимост. Прието е, че жалбоподателят не е посочил убедителни аргументи и доказателства, в подкрепа на твърдяното нарушение. Администраторът на лични данни [фирма] е предприел необходимите законоустановени мерки за защита на личните данни които обработва във връзка с посредническата дейност, която осъществява. Преследвайки свои законни интереси, [фирма] е подало искова молба против г-н А., съобразена с изискуемите законови реквизити. В заключение е счетено, че от събраните в хода на административното производство доказателства няма данни за извършено нарушение на императивни законови разпоредби на ЗЗЛД и жалбата е отхвърлена.

Решението е подписано с особено мнение от М. М. - член на Комисията за защита на личните данни. Тя счита, че личните данни на г-н А. са използвани от дружеството не по предназначение. Тези данни са получени съгласно изискванията на дружеството за

предоставяне на свидетелство за съдимост на клиента - И. А., но са използвани извън предназначението, за което са получени.

За откритото заседание на КЗЛД на 20.03.2012г. е съставен протокол № 14. На заседанието са изслушани представителите на страните.

При справка в публичния регистър на Комисията за защита на личните данни се установява, че [фирма] е вписано като администратор на лични данни и поддържа регистри „Клиенти” и „Персонал”. Регистърът „Клиенти” се поддържа с цел преводачески услуги, като се събират данни за име, адрес, паспортни данни, ЕГН, телефон, както и медицинска документация, данни за семеен и съдебен статус. Заявено е, че събираната и обработвана информация може да бъде предоставяна на лицето, за което се отнася и на трети лица, ако това е предвидено в нормативен акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество, е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения, но е нарушен материалният закон.

Разпоредбата на чл. 2 от Закона за защита на личните данни определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Без съмнение името и адресът на жалбоподателя са негови лични данни. Съгласно легалното определение на §1, т.1 от ЗЗЛД, "обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. Следователно, като е употребило личните данни на жалбоподателя, [фирма] е осъществила обработване на лични данни по смисъла на закона. Представителят на дружеството признава, че то се е снабдило с името на бащата на клиентката си от предоставеното му свидетелство за съдимост, а за адрес в исковата молба е посочил адреса на клиентката.

В чл.2, ал.2 от закона са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни : да се обработват законосъобразно и добросъвестно; да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат съотносими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. В разпоредбата на чл. 4 ЗЗЛД са посочени условията, при които е допустимо обработването на лични данни. В конкретния случай обработването, изразяващо се в употребата на лични данни за завеждане на исков процес пред съда не е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се

отнасят данните, не е дало изрично своето съгласие; обработването не било необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването не е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването не е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес.

Заинтересованата страна поддържа тезата, че обработването на личните данни, чрез посочването на името и на адреса на жалбоподателя по иска, предявен срещу него е било необходимо за реализиране на законните и интереси, като се позовава на хипотезата на чл.4, ал.1, т.7 ЗЗЛД. За да е законосъобразна обработката на личните данни в посочения случай, е необходимо администраторът да се нуждае от тях за реализиране на законни интереси, а интересите на лицето, чиито данни се разкриват, да нямат преимущество пред интересите на администратора. Действително, всеки има право на иск и това право е конституционно гарантирано, като упражняването му представлява реализирането на законен интерес.

Това обаче не означава, че в името на реализацията на това право администраторът на лични данни разполага със законовата възможност да използва личните данни на лица, които не са му клиенти. Всъщност, регистърът „Клиенти”, заявен пред КЗЛД, дава възможност за законово обработване на данните на клиенти, но не и на трети лица. Регистрите, които се поддържат от администраторите на лични данни, служат за съхранение и обработка на данните на лицата посочени в чл. 18, ал.2, т.3 – категориите лица, за които е открит самият регистър. Жалбоподателят не е клиент на дружеството и то няма право да обработва неговите лични данни по никакъв начин и за никакви цели. Обстоятелството, че дружеството е регистрирано като администратор на лични данни му дава право да обработва личните данни на лицата, за които е заявен определен регистър пред КЗЛД, но не и на трети лица.

Ноторно известно е, че за снабдяване със свидетелство за съдимост е необходимо съответното лице да посочи имената на родителите си, защото на база на тези имена са изградени съответните информационни архиви. Тези имена фигурират в свидетелството, заедно с информацията относно съдебното минало на титуляра. За целите, заявени от администратора на лични данни в случая, е необходима само информацията относно съдебното минало на клиента, а не и имената на неговите родители. Тези имена са лични данни на трети лица, които администраторът няма право да обработва изобщо.

Неоснователни са доводите на заинтересованата страна, че забраната за използване на лични данни би блокирала възможността да се предяви иск, тъй като самият ГПК изисква посочване на име и адрес на ответника. Посочването на ответника и неговия адрес от страна на ищеца по принцип не представлява обработка на лични данни, защото ищите като цяло не са администратори на лични данни и не действат като такива, когато предявяват иск. В случай обаче, че имат това качество, правото им на иск не дерогира задължението им да спазват изискванията на ЗЗЛД при обработване на лични данни, включително с цел упражняване на това си право. Ако ответник в случая беше дъщерята на жалбоподателя, която е клиент на дружеството, използването на личните и данни за реализиране на правата във връзка с възникналите между нея и дружеството граждански правоотношения би било

допустимо, при условията на чл. 4, ал.1 т.7 ЗЗЛД. В случая обаче са обработени лични данни на лице, което не е клиент на дружеството и не е в договорни правоотношения с него, т.е. чиито данни администраторът изобщо не е могъл да обработва. Не на последно място, съдилищата разполагат с достъп до Националната база данни „Население” и могат самостоятелно, при започнал процес, да се снабдят с имената и адресите на страните, които следва да бъдат конституирани в процеса. Обстоятелството, че в конкретния случай личните данни на са обработени само и единствено за нуждите на съдебното производство не променя обективния факт на нарушението. Това обстоятелство може да има значение за размера на наказанието, с оглед липсата в случая на вредни последици /в този смисъл решение № 9442 от 28.06.2011г. по адм.д. № 2889/2011г., 5 чл.с-в на ВАС/.

По изложените съображения съдът намира, че [фирма] е осъществило нарушение на чл. 2, ал.1, т.1, 2, 3, чл.3, ал.4 и чл.4, ал.1 ЗЗЛД.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл.168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания административен акт са допуснати нарушения на материалния закон. Жалбата е основателна и следва да бъде уважена. На основание чл.173, ал.2 АПК след отмяна на оспорения акт, преписката следва да бъде върната на Комисията за защита на лични данни, която да се произнесе с решение, при спазване дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на закона и изпълнение на правомощията и по чл.38, ал.2 ЗЗЛД за даване на необходимите предписания и налагане на предвидените в чл. 42 ЗЗЛД санкции.

На основание чл. 143, ал.1 АПК ответникът следва да заплати на жалбоподателя съдебни разноски в размер на 510 лв, от които 500 лв адвокатски хонорар и 10 лв държавна такса.

Воден от горното Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 6179 от 20.04.2012г. на Комисията за защита на личните данни по жалба на А. К. А., [населено място], [улица], вх. „А”, ет.1, ап.1

ВРЪЩА преписката на Комисията за защита на личните данни за произнасяне в съответствие с дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на А. К. А. съдебни разноски в размер на 510 лв.

Решението е постановено при участието на заинтересованите страни [фирма], Министерство на труда и социалната политика, Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, Дирекция „Регионална служба по заетостта” – [населено място].

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

